

Äntligen kommer
höstlovet. Tåget vi åker
med har en lekplats. Tänk!
En lekplats inuti ett tåg!
Pappa bygger pussel med mej
på tåget. När jag inte orkar bygga längre
får jag sitta i hans famn.

Vi ska sova fyra nätter hos
farmor och farfar. Farmor
står i fönstret och väntar
på oss. Hon har vikt undan
gardinen så att hon ska
se när vi kommer och hon
vinkar glatt när hon ser oss.

Jag tycker om att kra-
mas med farmor, hon är
så mjuk och doftar gott.
Som blommor och kanelbullar.
Farfar sitter i vardagsrummet
och läser tidningen lite halv-
högt för sej själv. Det låter
roligt när han muttrar och
mumlar och ibland kommen-
terar han något högt. Han säger hej och kramar mej,
men sen fortsätter han läsa. Jag tycker om honom
också, men han pratar mest om nyheter, presidenter
och politik. Sånt som jag inte riktigt förstår. Farfar
brukar säga att han vill veta vad som sker i världen.

Följande dag hos farmor och farfar verkar pappa trött. Han vill inte följa med mej till parken som finns i närheten. Han tycker att jag kan gå dit själv. Men det vill jag inte, jag är rädd för att gå dit ensam. Tänk om de stora barnen är där. Pappa blir irriterad och säger att jag redan är stor. Om jag inte vågar gå dit ensam så får jag stanna inne. Jag blir ledsen. Varför vill inte pappa följa med mej till parken? Han brukar ju alltid följa med mej till parken. Farmor tröstar mej och säger att hon kan följa med. Men det är inte alls lika roligt med farmor. Hon är gammal och har ont i ryggen. Hon busar inte med mej utan bara sitter där och ser på när jag leker.

Jag är orolig för min pappa. Varför vill han inte vara med mej? Har jag gjort något fel? Han är inte alls så pratglad och busig som han brukar vara. Det är nästan som om han vill vara ifred och inte bli störd. Han blir inte ens glad på riktigt när jag sjunger för honom. Han bara ler lite med munnen. Varför är han så ledsen?